

ויחל משה

מים ראשונים: מי לא כתב ומה לא נכתב על עמידתו ותפילתו של משה בחטא העגל; עמידה של דו-פנים: פנים מפייסות ומחלות כלפי הקב"ה ופנים כועסות ומסבירות כלפי העם. גם אנו כבר שלחנו מיעוט ידנו בנושא זה בדברינו [לך רד- לך עלה](#) וכן [לא יהיו שתי הפנים בכעס וסניגוריות על חטא העגל](#), כולם בפרשתנו, פרשת כי תשא. הפעם נבקש להתמקד במילים: "ויחל משה את פני ה' אלוהיו" שדרשות ופירושים נאים נקשרו אליהן.

וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵךְ רֵד כִּי שָׁחַת עַמְךָ אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: סָרוּ מֵהָר מִן הַדָּרָךְ אֲשֶׁר צִוִּיתָם עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסִּכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וַיִּזְבְּחוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלִוְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: ... וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי וַיַּחַר אַפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גָדוֹל: וַיַּחַל מֹשֶׁה אֶת פָּנָיו ה' אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לָמָּה ה' יַחַרְה אַפְךָ בְּעַמְךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה: לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהָרַג אֹתָם בְּהָרִים וּלְכַלְתָּם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפְךָ וְהִנָּחַם עַל הָרָעָה לְעַמְךָ: זָכַר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ וַתִּדְבַר אֲלֵהֶם אַרְבָּה אֶת זַרְעָכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֲתָן לְזַרְעָכֶם וְנָחְלוּ לְעַלְמִם: וַיִּנָּחַם ה' עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דָּבַר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: פ (שמות לב ז-ז).¹

מסכת סופרים פרק יז הלכה ה

בפסח קורין בפרשת מועדות שבתורת כהנים; בעצרת: שבעה שבועות; בראש השנה: בחודש השביעי באחד לחודש; ביום הכיפורים: אחרי מות...² ובתעניות של תשעה באב ושבע אחרונות של עצירת גשמים, ברכות וקללות, אבל תעניות אחרות: ויחל משה, ומפטירין דרשו ה'.³

מכילתא דרבי ישמעאל בשלח - מסכתא דויסע פרשה ו

"ויצעק משה אל ה' " (שמות יז ד)⁴ להודיע שבחו של משה, שלא אמר משה הואיל והם מדיינין עמי איני מבקש עליהם רחמים, אלא: "ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה". אמר משה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, בינך לביננו אני הרוג. אתה אומר לי: אל תקפיד כנגדן, שנאמר: "כי תאמר אלי שאהו בחיקך" (במדבר יא יב), והם רוצין להרגני.⁵ כאן המקום מְמִיד ומשה מגביה, ובמקום אחר המקום מגביה ומשה מְמִיד, כענין שנאמר: "ועתה הניחה לי" (שמות לב ז). ואחריו מה הוא אומר? "ויחל משה".⁶

¹ יש לשים לב שפרשה קצרה זו בה הקב"ה מודיע למשה שהעם חטא בעגל, הקב"ה מבקש להשמיד את העם וליצור עם חדש מזרעו של משה, משה מחלה את פניו של הקב"ה ומעלה שתי טענות מרכזיות: חילול השם וההבטחה לאבות, והקב"ה ניחם על הרעה – פרשה זו מתנהלת כולה בהר סיני טרם ירדתו של משה מן ההר. כאשר משה יורד מן ההר ורואה בעיניו את מעשה העגל כולל חלקו של אהרון אחיו במעשה, הוא כועס ושובר את הלוחות ומסתבר שתהליך הריצוי והכפרה על מעשה זה אינו כה פשוט וחילוי הפנים והנחמה על הרעה שהיו שם בראש ההר, היו רק התחלה של תהליך, לא סופו וודאי לא כולו.

² והרשימה ממשיכה בסדר הקריאות בתורה של המועדים, חנוכה, פורים, ראשי חודשים, מעמדות ועוד.

³ זו קריאת התורה שאנו קוראים בתעניות ציבור שמתחילה בפסוק "ויחל משה" וממשיכה בדילוג לפרשת הלוחות השניים: "פסל לך לוחות אבנים כראשונים". מדוע דווקא בפרשה קשה זו? אולי בשל מאמר הירושלמי תענית פרק ד הלכה ה: "אין כל דור ודור שאין בו אונקי אחת מחטא של עגל". בכל תענית שבאה בשל צרה יש משהו מצרת חטא העגל. אבל הקריאה בתענית ציבור מדלגת על החלקים הקשים של חטא העגל, על הפסוקים הראשונים שהבאנו לעיל, הכוללים את שבירת הלוחות, הריגת עובדי העגל ע"י הלויים, שליחת המלאך ועוד. מטרתה להדגיש את הנחמה והריצוי המבוקשים בתענית הציבור. ראה המדרשים על הקב"ה שמתנחם או ניחם, בדברינו [וינחם ה' כי עשה את האדם](#) בפרשת בראשית וכן [לא איש אל ויתנחם](#) בפרשת בלק. ראה בפרט מדרש במדבר רבה כג ח שם: "לא איש אל ויכזב - לא איש עושה לאל שיכזב; לא בן עמרם עשה אותו להתנחם, זה שהוא אומר: הרף ממני ואשמידם (דברים ט יד), עמד בן עמרם ועשה אותו להתנחם, שנאמר: וינחם ה' על הרעה (שמות לב ז)".

⁴ במסה ומריבה, התחנה השנייה אחרי קריעת ים סוף בה צמא העם למים. ראה הפסוק המלא שם: "ויצעק משה אל ה' לאמר מה אעשה לעם הזה עוד מעט וסקלני".

⁵ הפסוק: "שאהו בחיקך" נאמר אמנם בפרשת קברות התאוה בספר במדבר (ראה דברינו [המתאוננים](#) בפרשת בהעלותך), אבל הדרשן מבין שדברים כאלה נאמרו למשה כתזכורת מתמדת לאורך כל הדרך וראשיתם מיד לאחר קריעת ים סוף בספר שמות.

⁶ סיומת המדרש מזכירה את הביטוי "[לא יהיו שתי הפנים בכעס](#)" עליו הרחבנו בפרשה זו בשנה האחרת: "אל" הקב"ה: לא יהיו שתי הפנים בכעס, אלא כשתראה אותי נותן רותחין, הוי נותן צונן וכשתראה אותי נותן צונן, הוי נותן רותחין". (דברים רבה ג טו). ממיק – מגביה, רותחים – צוננים (וגם ההפך!). זאת ועוד, הקב"ה רומז למשה שיש מקום לחלות את פניו ושהגזרה איננה סופית ומוחלטת, כשהוא אומר: "הניחה לי" ומשם לקח משה את "ויחל משה". ראה פיתוח מדרש מכילתא זה בתנחומא בשלח סימן כב. מעניין גם הקשר שהמכילתא יוצר בין פרשת מסה ומריבה ובין חטא העגל בפרשתנו. הקשר הוא הצור בחורב. מהצור החרב בחורב שבפרשת בשלח יצאו מים חיים לגוף ולנפש, לאדם ולבהמה. וכאן, במחילה הסופית של חטא העגל, שתחילתה ב-"ויחל משה", וסופה בהתגלות כבוד ה' בנקרת הצור בחורב יצאו יג מידות של רחמים שאינן חוזרות ריקם (ראש השנה יז ע"ב). וזה נושא מעניין לפעם אחרת.

שמות רבה פרשה מב סימן ב

התחיל הקב"ה ליתן למשה שבילים שביקש עליהם רחמים. מנין? אמר ר' יוחנן: למעלה כתוב "לך רד" – לשון קשה,⁷ ואחר כך הוא אומר: "ויאמר ה' אל משה ראיתי את העם הזה והנה עם קשה עורף הוא" (שמות לב ט) – ואין אמירה אלא לשון רך.⁸ כאדם שיש בלבו על חברו והוא מבקש להתפייס לו והוא אומר לו: אמור לי, מה עשיתי לך שכן עשית לי? כיון ששמע משה מן הקב"ה דברים רכים, התחיל מבקש עליהם רחמים, שנאמר: "ויחל משה את פני ה' אלוהיו".⁹

מסכת ברכות דף לב עמוד א

"ויחל משה את פני ה' " – אמר רבי אלעזר: מלמד שעמד משה בתפילה לפני הקב"ה עד שהחלוהו;¹⁰ ורבי אומר: עד שהפר לו נדרו, כתיב הכא: "ויחל" וכתוב התם: "לא יחל דברו", ואמר ר' יוחנן: הוא אינו מיחל אבל אחרים מחלין לו. ושמאל אומר: מלמד שמסר עצמו למיתה עליהם שנאמר ואם אין מחני נא מספרך.¹¹ אמר רבא אמר רב יצחק: מלמד שהחלה עליהם מדת רחמים.¹² ורבנן אמרי: מלמד שאמר משה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, חולין הוא לך מעשות כדבר הזה.¹³ ... רבי אליעזר הגדול אומר: מלמד שעמד משה בתפילה לפני הקב"ה עד שאחזתו אחילו. מאי אחילו? אמר רבי אלעזר: אש של עצמות.¹⁴

שמות רבה פרשת כי תשא, פרשה מג

סימן א: ויחל משה, כך פתח ר' תנחומא בר אבא: "ויאמר להשמיך לולי משה בחירו עמד בפּרץ לפניו להשיב חמתו מהשחית" (תהלים קו כג).¹⁵ א"ר חמא בר חנינא: הסניגור הטוב מסביר פנים בדין.¹⁶ משה אחד משני הסניגורים הטובים שעמדו ללמד סניגוריא על ישראל והעמידו פנים כביכול כנגד הקב"ה: משה ודניאל. ...¹⁷ ר' שמאל בר נחמן אומר: "עמד בפּרץ לפניו" – דבר קשה. משל למלך שכעס על בנו וישב על בימה ודנו וחייבו. נטל את הקולמוס לחתום גזר דינו. מה עשה סניקתדרו?¹⁸ חטף את הקולמוס מתוך ידו של מלך כדי להשיב חמתו. כך,

⁷ ראה דברינו [לך רד – לך עלה](#) בפרשתנו.

⁸ השינוי לשון רכה נובע לא רק מהפועל אמ"ר שהוא רך יחסית לפועל דב"ר למשל, אלא אולי גם מתוכן הדברים. אם הקב"ה עצמו אומר שהעם הוא "קשה עורף", יש בכך מעין הסכמה שזה המצב ומעין פתח למשה.

⁹ מדרש זה ממשיך את "ויחל" של פיוס שראינו במכילתא לעיל. כך גם שמות רבה בהמשך הפרשה בסימן ט שם: "ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם – וכי משה היה תופש בהקב"ה שהוא אומר: הניחה לי? אלא למה הדבר דומה? למלך שכעס על בנו והכניסו לקיטון ומתחיל לבקש להכותו. והיה המלך מצעק מן הקיטון: הניחה לי? אלא למה הדבר דומה? למלך שכעס על בנו והכניסו לקיטון בקיטון, למי הוא אומר: הניחה לי? אלא מפני שהמלך מבקש שאלך ואפייסנו על בנו, לכך הוא מצעק: הניחה לי. כך אמר הקב"ה למשה: ועתה הניחה לי. אמר משה: מפני שהקב"ה רוצה שאפייס על ישראל, לפיכך הוא אומר: ועתה הניחה לי. מיד התחיל לבקש עליהם רחמים, הוי: ויחל משה את פני ה' אלוהיו". ורש"י בפרשתנו על הפסוק בעקבות התנחומא: "הניחה לי – עדיין לא שמענו שהתפלל משה עליהם והוא אומר: הניחה לי! אלא כאן פתח לו פתח והודיעו שהדבר תלוי בו, שאם יתפלל עליהם לא ייכלם". גם זה שאמר: "הרף ממני ואשמידם", גם זה פתח למשה. ועוד יש להבין מדוע כתוב בפסוק: "ה' אלוהיו" בלשון יחיד. אפשר שגם זה מרמז לשיח האינטימי בין המלך לפדגוג לגבי גורל הילד.

¹⁰ הפציר בו, מסביר רש"י. עד שחלה (משה) מרוב מאמץ, מסביר שטיינזלץ. ומהרש"א מפנה לשמות רבה להלן: שעשה עצמו חולין ועמד בקלות ראש והטיח דברים לפני הקב"ה. והיא שיטת "רבנן" להלן בגמרא.

¹¹ "ויחל" מלשון חלל, שהיה משה מוכן למסור נפשו בעבור כלל ישראל.

¹² כמו: יחולו על ראש יואב, לשון הניח, מפרש רש"י. שתחול עליהם מידת הרחמים, מפרש שטיינזלץ.

¹³ בדומה לדברי אברהם בסדום, פרשת וירא: "חלילה לך מעשות כדבר הזה". ראה בראשית רבה מט ט על פסוק זה: "חלילה לך מעשות כדבר הזה – אמר ר' יודן: חללה היא לך, זרה היא לך! אמר ר' אחא: חלילה חלילה – שתי פעמים: חילול שם שמים יש בדבר, חילול שם שמים בדבר!". ראה דברינו [חלילה לך מעשות כדבר הזה](#) בפרשת וירא.

¹⁴ שאחזה במשה קדחת של תשישות מרוב מאמץ ותפילה. מן מקבץ דרשות זה מקפל בתמצית את ריבוי הפנים והמשמעויות של המילה "ויחל", כפי שמובא בהרחבה במדרשי רבה שרק מקצתם נוכל להביא להלן. לפרשני המקרא פשיטה שהכוונה לחילוי פנים כמו שרש"ג מפרש: "אבתה", מלשון תחינה, כניעה והתרפסות. ואבן עזרא מפרש: "זאת הגזרה לא מצאנוה מזה הטעם כי אם על פנים". ואונקלוס פשוט מתרגם: "וצלי משה". אבל המדרש רואה במילה "ויחל" מגוון רחב של אפשרויות. מדקדקי הלשון למדונו שהמילה יחל שייכת לקבוצת השורשים העלולים (שורשים חסרים או חוליים) אשר מתחלפים באות השלישית, כאשר הבסיס הוא ח"ל. חל"ה במשמעות של מחלה, נחלש – התחנן, העתיר, חילה את פניו, ביקש רחמים, חילה את המרירות. זו המשמעות הפשוטה של "ויחל משה" כפי שמציין אבן עזרא. בדומה לו מצאנו במלכים ב יג ד: "ויחל יהואחז את פני ה' וישמע אליו ה' כי ראה את לחץ ישראל וכו'". ומנשה בצר לו: "חלה את פני ה' אלוהיו" (דברי הימים ב לג יב). אבל אפשר אולי גם מלשון חל"ל – התחיל, הפר, ביטל, התיר שבועה או קדושה. ואולי גם משורש חו"ל – קרה או אירע. ויש גם יחל, חולל, החל, חיל ועוד. חלק ממשמעויות אלה נראה במדרשים להלן שלא החמיצו לחולל ולהחיל דרשותיהם על "ויחל משה".

¹⁵ פרקים קה וקו בתהלים סוקרים את ההיסטוריה של תולדות עם ישראל ובה גם מעשה העגל: "יעשו עגל בחרב וישתחוו למסכה וימירו את קבוצם בתבנית שור אכל עשב" ובהמשך שם הפסוק הנ"ל. ראה דברינו [סקירות היסטוריות בתנ"ך](#) בפרישת מסעי.

¹⁶ היינו עומד בתוקף על שלו ומתווכח עם בית הדין ועם הקטיגור. הוא דורש: "עמד לפני" מלשון "מעמיד פנים".

¹⁷ ומביא שם פסוקים להוכחת העניין ומסיים: "אלו שני בני אדם שנתנו פניהם לנגד מדת הדין לבקש רחמים על ישראל".

¹⁸ יועץ המלך, היושב בקתדרה לפניו.

בשעה שעשו ישראל אותו מעשה, ישב הקב"ה עליהם בדין לחייבם, שנאמר: "הרף ממני ואשמידם". ולא עשה, אלא בא לחתום גזר דינם שנאמר: "זובח לאלהים יחרם" (שמות כב יט).¹⁹ מה עשה משה? נטל את הלוחות מתוך ידו של הקב"ה כדי להשיב חמתו... ושרם²⁰... ועוד אמר משה: מוטב שיהו נידונים כשוגגים ואל יהיו מזידין... שהיה כתוב בלוחות: "אנכי ה' אלהיך", ועונשו אצלו: "זובח לאלהים יחרם". לפיכך שבר את הלוחות, שנאמר: "ויאמר להשמידם לולי משה בחירי". מיד התחיל חוגר בתפילה: "ויחל משה את פני ה' אלהיו" - שעמד בקלות ראש לפני הקב"ה לבקש צרכן של ישראל. הוי: "ויחל משה".²²

סימן ג: "ויחל משה" ... ר' יהודה אומר: חלה משה כשעשו אותו מעשה.²³ ר' נחמיה אומר: ... שהכניס לאלהים כמין דורון²⁴... ורבותינו אומרים: מהו "ויחל משה"? - עשה את המר מתוק... כיון שבאו ישראל למרה... התחיל משה מהרהר בלבו ואומר: המים הללו למה נבראו? מה הניה יש לעולם בהם? מוטב היה אילו לא נבראו!²⁵ ידע הקב"ה מה היה מחשב בלבו. א"ל הקב"ה: לא תאמר כן, ולא מעשי ידי הם? יש דבר בעולם שלא נברא לצורך? אלא אני מלמדך היאך תהא אומר. אמור כך: עשה את המר מתוק²⁶... היה הדבר מסורת ביד משה... כיון שבאו ישראל למדבר ובקש האלהים לכלותם, אמר לו משה: ריבוננו של עולם, לא בקשת לאבד את ישראל! מכלה אתה אותם מן העולם?! לא כך אמרת לי במרה: הוי מתפלל ואומר: "עשה את המר מתוק"?! ואף עכשיו חלה מרירותם של ישראל ורפא אותן, הוי: "ויחל משה".²⁷ א"ר אבין בשם ר' לוי בר פרטא: בימי משה היה לנו מי שיחלה המרירות שלנו, הוי: "ויחל משה", אבל בימי דניאל לא היה לנו מי שיחלה המרירות, שנאמר: "ולא חלינו את פני ה' אלהינו" (דניאל ט יג).²⁸

סימן ד: דבר אחר: "ויחל משה" - מהו כן? אמר ר' ברכיה בשם ר' חלבו בשם ר' יצחק: שהתיר נדרו של יוצרו, כיצד? אלא בשעה שעשו ישראל העגל עמד משה מפיס את האלהים שימחל להם. אמר האלהים: משה, כבר נשבעתי: "זובח לאלהים יחרם", ודבר שבועה שיצא מפי איני מחזירו. אמר לו משה: ריבון העולם, ולא נתתי לי הפרה של נדרים...²⁹ וכל זקן שמורה הוראה, אם ירצה שיקבלו אחרים הוראתו, צריך הוא לקיימה תחילה³⁰... מיד נתעטף בטליתו וישב לו כזקן והקב"ה עומד כשואל נדרו...³¹ א"ר יוחנן: דבר קשה אמר (משה) לפניו: תהי'?! א"ל: תוהה אני על הרעה אשר דברתי לעשות לעמי. אותה שעה אמר משה: מותר לך! מותר לך! אין כאן נדר ואין כאן שבועה. הוי: "ויחל משה" - שהפר נדרו ליוצרו.³²

¹⁹ "לא עשה" בד"כ בצירוף עם "אלא", משמעותו לא השתהה, לא איבד זמן, מיהר לעשות.

²⁰ ראה התיאור בירושלמי מסכת תענית פרק ד הלכה ה: "הלחות היו אורכן ששה טפחים ורחבן שלשה והיה משה תפיש בטפחיים והקב"ה בטפחיים וטפחיים ריח באמצע. כיון שעשו ישראל אותו מעשה ביקש הקב"ה לחוטפן מידו של משה וגברה ידו של משה וחטפן ממנו הוא שהכתוב משבחו בסוף ואומר [דברים לד יב] ולכל היד החזקה".

²¹ בקטע שהשמטנו מביא המדרש משל נוסף של מלך שקידש אשה והיא קלקלה טרם שנכנסה לחופה והסרסור (השליח) קרע את הכתובה.

²² זה "ויחל משה" של הסניגור שאינו מהסס להתעמת עם הדיין, של הסרסור שקורע את הכתובה - משה שעומד בקלות ראש, במובן של תעוזה וחוצפה, לא קלות ראש של ימינו, ומתעמת עם הקב"ה. ראה איך הדרשן משנה את סדר הדברים ומחבר את שבירת הלוחות עם "ויחל משה", בניגוד גמור לפשט המקרא (הערה 1 לעיל). וכבר עמד אבן עזרא על ערבוב סדר עניינים זה בפירושו לשמות לב יא: "כי איך יחלה פני ה' לפני שרוף העגל... וזאת הפרשה הייתה ראויה להיכתב אחר: וישב משה אל ה' - ואין מוקדם ומאוחר בתורה". שבירת הלוחות וחילוי פני ה' עניין אחד הוא ושניהם ביחד הם העזת פנים של משה כנגד הקב"ה. הסרסור קורע את הכתובה על מנת שלא ייחשב הדבר לזנות (לעבודה זרה) ובה בעת גם מתפלל. קלות הראש, היינו עזות הפנים (לא חילוי פנים), איננה רק בתפילה עצמה, בדרישה לסלוח לעם, באזכור האבות ומוטיב חילול השם, אלא בשילוב של שבירה ותפילה.

²³ משה נעשה חולה מהעניין.

²⁴ והוא מביא פסוקים מתהלים מה יג: "ובת צור במנחה פניך יחלו" וממלאכי א ט: "ועתה חלו נא פני אל", ש"ויחל" הוא דורון.

²⁵ מזכיר את דברי דוד על הצרעה, העכביש והשוטה (אוצר מדרשים (איזנשטיין) אלפא ביתא דבן סירא [המתחיל בעמוד 35]).

²⁶ "ויורה ה' עץ" - עצה, איך להמתיק את המים.

²⁷ הנה מפעלולי השורשים העלולים: חל"ה במוכן של מחלה, במובן של תפילה ובקשה וחל"ה במובן של תיקון וריפוי. ונראה שאולי יש כאן גם משחק מילים עם "מכלה". אל תכלה, רק חלה.

²⁸ כאן נפרדים דרכיהם של משה ודניאל. אם לעיל שניהם עומדים בפרץ כסניגורים טובים להגן על ישראל ומעמידים פנים כנגד הקב"ה, כאן גברה ידו של משה. אולי הדרשן מיצר כאן על כך שבבית שני לא עמד לנו אדם כמשה שיודע לחלות את המרירות.

²⁹ הפרת נדרים היא של אב או בעל. הכוונה כאן היא להתרת נדרים של חכם שלומדים מדרשה: "לא יחל דברו - הוא אינו מוחל (או מיחל), אבל אחרים מוחלים לו" (ברכות לב ע"א, חגיגה י ע"א).

³⁰ ראה דברינו [פרא בסיליוס נומוס אגרפוס](#) בפרשת וירא.

³¹ בקטע זה של המדרש שהשמטנו מתחבט הדרשן כיצד ייתכן שמשה יושב והקב"ה עומד לפניו. ראה ההסברים שם במקור.

³² ולפיכך, מסיים המדרש שם נקרא משה "איש האלהים" - לומר שהתיר נדר לאלהים". ראה דברינו [משה איש האלהים](#) בפרשת וזאת הברכה. הרי לנו כאן ש"ויחל" הוא מלשון התרה משורש חל"ל. על התיאור שמשה יושב עטוף בטליתו כחכם זקן והקב"ה עומד לפניו ושואל על נדרו, נראה שאין צורך להכביר במילים. לעיל בגמרא ברכות ראינו את דברי רבנן שמה אומר לקב"ה: "ריבוננו של עולם, חולין הוא לך מעשות כדבר הזה"! וכאילו מתריס כנגד הקב"ה, כאן הוא הזקן החכם שמוכיח את הנודר שעומד לפניו על הנדר שמיחר

סימן ה: "ויחל משה את פני ה' אלוהיו" - אמר ר' יהושע בן לוי בשם ר' שמעון בר יוחאי: פתח של תשובה פתח לו הקב"ה בסיני: "אנכי ה' אלהיך". למה? בשעה שעשו ישראל העגל היה משה מפיס את האלהים ולא היה שומע לו. אמר לו (הקב"ה למשה): אפשר שלא נַעֲשֶׂה בהם מדת הדין על שבטלו את הדיבור? אמר משה: ריבון העולם, כך אמרת בסיני: "אנכי ה' אלהיך" ולא אמרת: "אלהיכם"; לא לי אמרת?! שמא להם אמרת?! ואני בטלתי את הדבור?! ... הוי: "ויחל משה את פני ה' אלוהיו"³³. אמר ר' יהושע מסכנין בשם ר' לוי: לפיכך חזר וכתבה בלשון רבים: "אני ה' אלהיכם" (ויקרא יט ד), וכן בכל המצות אומר: "אני ה' אלהיכם" ולא אמר עוד: "אני ה' אלהיך"³⁴.

במדבר רבה פרשה יב סימן א, פרשת נשא

"ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" (במדבר ז א) ... אתה מוצא, בשעה שעשו ישראל אותו מעשה וכעס עליהם הקב"ה ... מיד עמד משה ובקש רחמים מלפניו שיתרצה להם, כמו שנאמר: "ויחל משה את פני ה' אלוהיו" ונתרצה להם הקב"ה שנאמר: "וינחם ה' על הרעה וגו'". אעפ"כ היה בלבו עליהם, שנאמר: "וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם". כיון שנעשה המשכן ... הלך משה והרכין אזנו במשכן. אמר משה: תאמר שיש בלבו של הקב"ה על ישראל ... שעד עכשיו הוא עומד בכעסו כנגדם והוא בקושי עמהם ... מיד פייסו הקב"ה שאין בלבו על ישראל כלום, כמו שאתה אומר: "ויעבור ה' על פניו" - שהעביר זעמו מהם ועבר על פשעיהם ... וכיון שנעשה המשכן שמע קול נאה. מה שמע? "כי ידבר שלום אל עמו ואל חסידיו" (תהלים פה ט)³⁵

מסכת ברכות דף ל עמוד ב

כמה ישהה בין תפילה לתפילה? ³⁶ רב הונא ורב חסדא, חד אמר: כדי שתתחונן דעתו עליו; וחד אמר: כדי שתתחולל דעתו עליו. מאן דאמר כדי שתתחונן דעתו עליו - דכתיב: "ואתחנן אל ה'"; ומאן דאמר כדי שתתחולל דעתו עליו - דכתיב: "ויחל משה"³⁷.

שבת שלום

מחלקי המים (ומתפכחי מים)

מים אחרונים: הצירוף פרשת כי-תשא ופרשת פרה הוא שכיח למדי (בשנים שאינן מעוברות) ויש בו סמליות רבה. הקשר הוא של חטא וכפרה. העגל מסמן את החטא ואילו הפרה את הכפרה. הפרה מכפרת על העגל. ראה במדבר רבה יט ח: "מפני מה כל הקרבנות זכרים וזו נקבה? א"ר איבו: משל לבן שפחה שטינף פלטיין של מלך. אמר המלך: תבוא אמו ותקנח את הצואה. כך אמר הקב"ה תבוא פרה ותכפר על מעשה העגל". ומי הוא שעושה את הפרה האדומה? אלעזר הבן. ועדיין נותרה כפרתו האישית של אהרון, בפר בן בקר לחטאת כפי שהראינו בדברינו [פיו של שטן וכפרת אהרון](#) בפרשת שמיני.

להישבע וכעת תוהה על דבריו. מה יותר "קשה", כדברי ר' יוחנן: "דבר קשה אמר"? השימוש במילה תוהה בוודאי מעצימה עוד יותר את העניין, מה גם שאין היא התוהה הראשונה, במדרש כמוכח, של הקב"ה. ראה בראשית רבה (תיאודור-אלבק) פרשת בראשית פרשה כז סימן ו שהקב"ה תהה על עצם בריאת האדם ועל יצר הרע שברא בו ("וייצר את האדם", בשני יו"ד): "תהות היתה לפני שבראתי אותו מלמטה שאילו בראתי מלמעלה לא היה מורד בי ... תהות היתה לפני שבראתי בו יצר הרע שאילו בראתי בו יצר הרע לא היה מורד בי". ומשה מיחל או מחלל את אותה תהות.

³³ כאן מתייחס המדרש לנקודה שהעלינו בסוף הערה 9 לעיל, ללשון היחיד "אלוהיו" שב"ויחל משה". שם הצענו שזה הדיבור החילוי האינטימי שבין משה לקב"ה. כאן הולך המדרש בדרך אחרת של סניגוריה.

³⁴ פירוש זה המתמקד במילה "אלוהיו" נראה קצת כסניגוריה מאולצת, מה גם שמדרשים רבים אחרים תוקפים את עם ישראל על שחטא באותם שני דברות ששמעו ישירות מפי הגבורה (שמות רבה מב ח, שיר השירים רבה א יד). אבל אפשר שכיוונתו לכך שמשה בעצם עונה לקב"ה במטבע שלו כשהציע: "הרף ממני ואשמידם ואעשה אותך לגוי גדול". ראה גם בהמשך שמות רבה שם בסיומו ו שיטת ר' יהודה: "כך אמר משה לקב"ה: למה אתה כועס, לא בשביל תורתך? באחריותי היא שאני וחבריי נקיים אותה, אהרון ובניו יקימוה, יהושע וכלב יקימוה וכו'". העמדת כל קיום התורה ועם ישראל על יחידי סגולה וחבורת אליטה מצומצמת שרק עליה תחול אלוהותו של הקב"ה - "אלוהיו" ולא "אלוהיכם" - היא "ויחל משה" ששכנע כביכול את הקב"ה שהוא "אלוהיכם" של עם ישראל כולו, לטוב ולמוטב, ולא של חבורה אליטיסטית נבדלת.

³⁵ קיצרנו מאד במדרש זה והקוראים יעינו במקור. סוף דבר, "ויחל משה" לא הביא לפיוס שלם. גם לא יג המידות: "ה' ה' אל רחום וחונן וכו'". רק הקמת המשכן והשריית השכינה שהיא הסליחה המלאה על חטא העגל.

³⁶ ראה פירוש רש"י שם: "מי שיש עליו לחזור ולהתפלל, או משום שטעה או משום מוספין, כמה ישהה בין זו לזו?". ושטיינזלץ מוסיף: "להראות שאינו עושה מצוות חבילות חבילות". למשל, מחבר תפילת שחרית עם מוסף או מוסף עם מנחה.

³⁷ ירווח אדם בין תפילה אחת לשנייה, אם כמשה הפרטי שמתחנן להיכנס לארץ, אם כמשה המנהיג שמחלה בעד עם ישראל כולו. ראה פירוש רש"י שם: "שתתחונן - שתהא דעתו מיושבת לערוך דבריו בלשון תחינה. שתתחולל - לשון חילוי; והיא היא, אלא בלישנא בעלמא פליגי". לפי רש"י, אין בעצם הבדל בין שתי השיטות המוצעות בגמרא, שתיהן מלשון חל"ה - לחלות פנים, להתחנן, הם רק מציעים אסמכתא מפסוקים שונים. ראה ספרי דברים פסוקא כו ש"חילוי" הוא אחד מעשרה לשונות של תפילה. אבל שטיינזלץ מבחין בין הדעה "שתתחונן דעתו עליו" שהוא אכן מלשון תחנונים, ובין "שתתחולל דעתו עליו", שהוא מלשון: תתחזק. בין כולם, יהי רצון שנזכה שתתחולל ותתחונן דעתנו עלינו בתפילה של חילוי, חן וחנינה בכל עת ואתר.